

Şiirle Bir Serinliğe Hasret Miyiz Sanmıyorum

— kul mehmet · 01 Aralık 2023

Şiirle Bir Serinliğe Hasret miyiz? Sanmıyorum!

-Ay artık şiir bana banal geliyor pek inandırıcılığı yok, önce okuyorlar evlenince ne şiir kalıyor ne miir.
-Haklısın kız Ayten, benimkisi de bana şiirler okudu evlendik şimdi öküz gibi yatıyor, Ayten, yemek, Ayten, çay, Ayten çorabım bunlar şiirleri katledenler. Benimkisi Cahit Külebi'den okurdu, içimi okşardı o dizeleri

“Senin dudakların pembe

Ellerin beyaz,

Al tut ellerimi bebek

Tut biraz!

Benim doğduğum köylerde

Ceviz ağaçları yoktu,

Ben bu yüzden serinliğe hasretim

Okşa biraz!”

-Artık ne okşamak kaldı ne güzel bir söz, sadece hırpalıyor.

-Ah Nuriye benimkisi de şiirlerin arkasına saklanmış, evlendikten sonra arkasından çıktı ki tam bir ayı.

Benimkisi de Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nun şiirleriyle bana yürürdü.

“Seni düşünürken

Bir çakıl taşı ısınır içimde

Bir kuş gelir yüreğimin ucuna konar

Bir gelincik açılır ansızın”

-İçimde açan tüm gelinciklerimi ezdi geçti ayı.

-Hele benimkisi, sevgilim gönül ovam kıraç oldu gel de yeşillensin, hayatımda tüm yollarım yokuş gel de düz olsun tüm yollarım, gönlümde esen fırtınalarım dinsin diye ne diller döktü şimdi ise benim gönül ovam kıraç kaldı. Yatağa yattık mı kıcını dönüp horuldayarak uyuyor. Ah Atilla ilhan gibi olsalar bize şiirler yazsalar:

“Ben sana mecburum bilemezsin

Adını mih gibi aklımda tutuyorum

Büyüdükçe büyüyor gözlerin

Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum”

-Nerede o günler şiirin katilleri çıktılar.

-Ah komşu bende isterim bana bu şiiri her gün okumasını, okumuyor ki ayı! O zaman biz yazalım onlara okuyalım, belki akılları başlarına gelir.

-Hay aklınla bin yaşa. Nasıl yazalım, aha da buldum.

Seni sevmek rezilliğin başıdır
Gözümde akan göz yaşımıdır
Her gün yoruyorsun hizmetçin miyim
Tutsak kaldım seninle
Hani derdin bana şiir bakışım
Hayatımda tüm güzellikleri süpürdün
Uğultundan başka söz duyamaz oldum
Bozuk plak gibi her gün acıktım
Çay nerede kaldı diyorsun
Çok istiyorsan kalk kendin yap zıkkımlan
Ben sana mecburum diyordun
Şimdi kurudum ben görmüyorsun
Bu iş artık böyle olmayacak biliyorsun
Ben seni terk ediyorum bakalım ne edeceksin

-Hah hah çok güzel oldu bu biraz yumuşak mı oldu sanki?

-Nasıl yani?

-Şöyle.

Artık çek git başımdan bana göre değilsin
Mutsuzluğum elinde sen biliyorsun
Çok kötüsün sana söylüyorum
Öküzlük sende baki görmüyorsun
Dağıtıyorsun dünyamı def ol git
Anan seni bekliyor def ol git Hurşit

Leyla'm diye sevdin her gün
Kınalar içinde yaptık düğün
Gerdekten sonra bozuldun
Senin aradığın hizmetçi dediğini duydum
İyi bak sözlerine seni ederim delik deşik

Tüm iyi niyetimle söylüyorum birleşik
Var benim gibi seni seven o yâre
Ne her gece sırtını dayıyorsun duvara
Gönül vitesini küçült bu ara

-Öyle ise bu akşam okuyalım bakalım anlayacaklar mı? İnşallah şiirlerimizle aydınlanırlar da karanlıkta kalmazlar.

-Az hayatımız anlamlı olsun yeter, fazla bir şey istemiyoruz ki, az ilgi ve alaka.

Bizler yaşarken kendi halimizde gün içerisinde en çok neyi sevmiyoruz desem şiir okumayı sevmeyiz lakin hepimiz şairiz! Ben şiirde duygu his veren hecelerle yazarken (hece şiiri zor yazarken hece derken söz ve duygu dolu kelimelerden söz ediyorum), rüyamda da şiir gibi çiçekli bahçeleri görüyorum ve şiir okuyorum. Şiirlerin okunmadığı itibar görmediğini düşününce rüyamda labirentler içinde hangi kapıdan girdiğim, kapıyı kimin kapattığına dair rüyalar görüyorum. Bir kapı açılmadan kapanıyor, sonra bir diğer kapı açılıyor giriyorum karanlıklar içinde kalıyorum sonra bir ses duyuyorum” sen şiiri yaz okumayan utansın” Bu sözler üstat Necip Fazıla ait, acaba o mu sesleniyor? Aklımda kalan olumsuz duyguların devamı rüya olarak bana dönüyor. İşte şiirlerle olumsuzlukların direncini kırmak yerine, dirence fazladan başka akımlar yükleyince yan bakınca, okumam kalsın, a şiirimi? Dedikçe direnç yanıyor iş görmez hale geliyor vesselam.

Mehmet Aluç